

Απόφαση 1369 / 2011 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1369/2011

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Ρένα Ασημακοπούλου, Αντιπρόεδρο, Αθανάσιο Κουτρομάνο, Χρυσόστομο Ευαγγέλου, Ευφημία Λαμπροπούλου και Γεράσιμο Φουρλάνο, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 9 Μαΐου 2011, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία "....." που εδρεύει στο ..... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον νόμιμο εκπρόσωπο της ....., ο οποίος διόρισε στο ακροατήριο τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Σπυρίδωνα Αρώνη

Της αναιρεσιβλήτου: Ανώνυμης Εταιρίας με την επωνυμία "ΑΕΠΙ- ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ" η οποία εδρεύει στο Μαρούσι και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους Κωνσταντία Καζά και Διονύσιο Κυβέτο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 11-12-2006 αγωγή της ήδη αναιρεσίβλητης, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2750/2007 του ίδιου Δικαστηρίου και 4171/2008 του Εφετείου Αθηνών. Την ανáιρεση της τελευταίας απόφασης ζητά η αναιρεσείουσα με την από 8-10-2008 αίτησή της.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Αθανάσιος Κουτρομάνος ανέγνωσε την από 9-3-2010 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης ανáιρεσης. Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αίτησης, οι πληρεξούσιοι των αναιρεσιβλήτων την

απόρριψη της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου του στη δικαστική δαπάνη.
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 "Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει: "Οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα)" (άρθρο 1 παρ. 1). "Το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ... τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση..." (άρθρο 3 παρ. 1 περ.ζ). "Ο δημιουργός του έργου μπορεί να καταρτίζει συμβάσεις, με τις οποίες αναθέτει στον αντισυμβαλλόμενο και αυτός αναλαμβάνει την υποχρέωση να ασκήσει εξουσίες που απορρέουν από το περιουσιακό δικαίωμα (συμβάσεις εκμετάλλευσης)" (άρθρο 13 παρ. 1). "Ο δημιουργός του έργου μπορεί να επιτρέψει σε κάποιον άλλον την άσκηση εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό του δικαίωμα (άδειες εκμετάλλευσης)" (άρθρο 13 παρ. 2) "Η αμοιβή που οφείλει να καταβάλλει ο αντισυμβαλλόμενος στο δημιουργό για δικαιопραξίες που αφορούν τη μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος ή εξουσιών από αυτό, την ανάθεση άδειας εκμετάλλευσης, συμφωνείται υποχρεωτικά σε ορισμένο ποσοστό, το ύψος του οποίου καθορίζεται ελεύθερα μεταξύ των μερών. Βάση για τον υπολογισμό του ποσοστού είναι όλα αναιξερétως τα ακαθάριστα έσοδα ή τα έξοδα που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα του αντισυμβαλλομένου και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου..." (άρθρο 32 παρ. 1). "Οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτό το σκοπό, τη διαχείριση ή την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτόν". (άρθρο 54 παρ. 1 εδ. α). "Τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας μπορούν να ενεργούν πάντα δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητά

τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας, είτε στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούνται δε πάντως στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων του δημιουργού που έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα" (άρθρο 55 παρ. 2). "Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών" (άρθρο 55 παρ. 3). "Όποιος υπαίτιως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμον καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος" (άρθρο 65 παρ. 2).

Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο δέχθηκε, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, τα ακόλουθα: "Η ενάγουσα, ανώνυμη εταιρία πνευματικής ιδιοκτησίας (Α.Ε.Π.Ι.) είναι ο προβλεπόμενος από τις διατάξεις του άρθρου 54 παρ. 1 ν. 2121/1993 οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας, που έχει ως σκοπό, σύμφωνα με το καταστατικό της, την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας γενικά. Για την υλοποίηση του σκοπού αυτού, συνήψε αφενός συμβάσεις εκχώρησης με τους Έλληνες πνευματικούς δημιουργούς και αφετέρου συμβάσεις αμοιβαίας εκπροσώπησης με τις αντίστοιχες αλλοδαπές εταιρίες πνευματικής ιδιοκτησίας, που λειτουργούν στο εξωτερικό. Βάσει των ανωτέρω συμβάσεων, το σύνολο των Ελλήνων και αλλοδαπών πνευματικών δημιουργών (μουσικοσυνθέτες και στιχουργοί) έχουν εκχωρήσει έναντι αμοιβής στην ενάγουσα, που έχει συσταθεί νόμιμα και λειτουργεί από το έτος 1930, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου τους, υπάρχοντος και μέλλοντος να υπάρξει. Μορφή της ως άνω εκμετάλλευσης αποτελεί και η δημόσια εκτέλεση των κάθε φύσης έργων, είτε γίνεται ζωντανά είτε με μηχανικά μέσα, όπως η μετάδοση αυτών από τους τηλεοπτικούς σταθμούς. Το δικαίωμα της παροχής άδειας για την εν λόγω μορφή εκμετάλλευσης παραχωρήθηκε από το σύνολο των πνευματικών δημιουργών, έναντι αμοιβής, κατά τα παραπάνω, στην ενάγουσα, η οποία, συνεπώς, νομιμοποιείται στην άσκηση αυτού, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 55 παρ.2 και 3 του ν. 2121/1993. Η εκκαλούσα είναι ιδιοκτήτρια και εκμεταλλεύεται τον τηλεοπτικό σταθμό

με τον διακριτικό τίτλο ".....", που λειτουργεί και εκπέμπει στην ευρύτερη περιοχή της Αθήνας. Στο πρόγραμμα εκπομπών του παραπάνω σταθμού περιλαμβάνεται και η μετάδοση μουσικών έργων, είτε αμέσως, είτε εμμέσως, μέσω διαφημίσεων, μουσικών σημάτων εκπομπών κλπ.. Στις 23-9-1994 οι διάδικοι είχαν συνάψει, δια των νομίμων εκπροσώπων τους, σύμβαση, η ισχύς της οποίας άρχιζε αναδρομικά από 1-12-1993, δυνάμει της οποίας η ενάγουσα εκχώρησε στην εναγομένη το μη αποκλειστικό δικαίωμα χρήσης του από την ίδια εκπροσωπούμενου ρεπερτορίου, ελληνικού και ξένου, προκειμένου να το χρησιμοποιεί για τις ανάγκες λειτουργίας του ανωτέρω τηλεοπτικού της σταθμού και ειδικότερα τις εξουσίες α) να μεταδίδει ή αναμεταδίδει τα έργα του ρεπερτορίου της Α.Ε.Π.Ι., με τους πομπούς και αναμεταδότες του σταθμού ή των σταθμών του, β) να προβαίνει στην έκταση και στο μέτρο που το επιβάλλουν οι ανάγκες του, σε μηχανικές εγγραφές των έργων του μουσικού ρεπερτορίου της Α.Ε.Π.Ι. αποκλειστικά από τους πομπούς του, προς πραγματοποίηση της μετάδοσης των προγραμμάτων του ή για την αναφερόμενη κατωτέρω χρήση, γ) να παραχωρεί περαιτέρω την άδεια αναμετάδοσης των εκπομπών του ή να παραχωρεί την άδεια για μηχανικές εγγραφές ή μηχανικές αναπαραγωγές που χρησιμοποίησε, αποκλειστικά και μόνο σε εκείνους τους δημοτικούς ή κρατικούς ή ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς στην Ελλάδα, που συνδέονται με την Α.Ε.Π.Ι. άμεσα ή έμμεσα με συμβάσεις ανάλογες, οι οποίες επιτρέπουν την εγγραφή, χρήση και μετάδοση των έργων του ρεπερτορίου της, μέσω των πομπών τους, υπό τη βασική προϋπόθεση της προηγούμενης γραπτής γνωστοποίησης στην Α.Ε.Π.Ι., δ) να χρησιμοποιεί για τις ανάγκες του σταθμού του και μόνο, τις εγγραφές ή μηχανικές παραγωγές ή αναπαραγωγές, τις οποίες πραγματοποίησε είτε ο ίδιος ο σταθμός, είτε τρίτοι υπό τη βασική προϋπόθεση ότι οι εν λόγω εγγραφές έγιναν νόμιμα στην Ελλάδα ή το εξωτερικό και ειδικότερα να χρησιμοποιεί τις εγγραφές ή μηχανικές αναπαραγωγές νέων τηλεοπτικών οργανισμών, καθώς και τους δίσκους ή τις κασέτες του εμπορίου, χωρίς μ' αυτό να παραβλάπτονται τα τυχόν δικαιώματα οποιουδήποτε τρίτου. Το οικονομικό αντάλλαγμα για την παροχή από την ενάγουσα του μουσικού της ρεπερτορίου, σύμφωνα με το άρθρο 9 της ως άνω σύμβασης.... ορίστηκε σε ετήσιο ποσοστό 2,20% επί όλων εμπορικών εσόδων από διαφημίσεις (άμεσες και έμμεσες), χορηγίες από πωλήσεις και από κάθε είδους εκμετάλλευση των μουσικών προγραμμάτων που πραγματοποίησε. Περαιτέρω ορίστηκε ότι ο τηλεοπτικός σταθμός δικαιούται έκπτωσης για τα δέκα πρώτα χρόνια της λειτουργίας του... Η εναγομένη,

όμως, κατά παράβαση της μεταξύ τους συμφωνίας, δεν παρέδιδε στον εντεταλμένο αντιπρόσωπο της ενάγουσας τα ακαθάριστα εμπορικά της έσοδα, με αποτέλεσμα η ενάγουσα να καταγγείλει την μεταξύ τους σύμβαση, με το από 13-3-1998 εξώδικο έγγραφο, που επιδόθηκε στην εναγομένη την 30-3-1998...για παράβαση εκ μέρους της τελευταίας (εναγομένης) ουσιωδών όρων της σύμβασης, μεταξύ των οποίων και η μη καταβολή του συμφωνηθέντος οικονομικού ανταλλάγματος. Έκτοτε έληξε η σύμβαση, ωστόσο όμως η εναγομένη συνέχισε να κάνει παρανόμως χρήση του μουσικού ρεπερτορίου της ενάγουσας. Κατά το διάστημα των ετών 2001 έως και 2003, που ενδιαφέρει εδώ, η εναγομένη εξέπεμπε από τον τηλεοπτικό της σταθμό και έκανε προσιτά στο κοινό διάφορα μουσικά έργα. Ειδικότερα, στις 31-1-2003, μεταξύ των ωρών 4.15 έως 05.00, η τελευταία εκτέλεσε και εξέπεμψε δημόσια, χωρίς άδεια σε μουσική υπόκρουση, τα παρακάτω, δειγματοληπτικά αναφερόμενα, μουσικά έργα... Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η εναγομένη, αν και κλητεύθηκε από την ενάγουσα να καταβάλει την οφειλόμενη για τη χρήση αυτή αμοιβή του παραπάνω χρονικού διαστήματος, αρνήθηκε, συνεχίζοντας την εν γνώσει της παράνομη εκπομπή προστατευόμενων μουσικών έργων. Επομένως, η τελευταία έχει έναντι της ενάγουσας υποχρέωση αποζημίωσης, η οποία υπολογίζεται βάσει των ακαθάριστων εσόδων, που πραγματοποίησε κατά τα ανωτέρω έτη (2001, 2002 και 2003), από τη λειτουργία και εκμετάλλευση του τηλεοπτικού της σταθμού. Με την από 6-12-2004 εξώδικη όχληση της, η ενάγουσα, κάλεσε την εναγομένη να της παράσχει τα πλήρη οικονομικά της στοιχεία, δηλαδή ισολογισμούς χρήσης για τα έτη 2001 έως και 2003, για να μπορέσει να προβεί σε οριστικό υπολογισμό των οφειλόμενων πνευματικών δικαιωμάτων. Τα ακαθάριστα έσοδα της εναγομένης από την εκμετάλλευση του ως άνω τηλεοπτικού σταθμού ανέρχονταν, για το έτος, 2001, στο ποσό των 334.459,28 ευρώ, για το έτος 2002, στο ποσό των 297-634,86 ευρώ και για το έτος 2003, στο ποσό των 432.724,61 ευρώ... Έτσι, η συνήθης αμοιβή της ενάγουσας...ανέρχεται συνολικά σε 11.328,72 ευρώ.

Συνεπώς, το ποσό που οφείλει η εναγομένη να καταβάλει, ως αποζημίωση, στην ενάγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993, ανέρχεται στο διπλάσιο του άνω αθροίσματος και συγκεκριμένα στο ποσό των 53.935,40 (7.880,52 + 7.758,46 + 11.382,72 = 26.967,70 ευρώ X 2) ευρώ, όπως έκρινε και το πρωτόδικο Δικαστήριο, εκτιμώντας ορθά τις αποδείξεις, όσα δε αντίθετα υποστηρίζει η

εκκαλούσα με τους πέμπτο και έκτο λόγους έφεσης είναι ουσιαστικά αβάσιμα και απορριπτέα. Ο προβαλλόμενος με τον δεύτερο λόγο της έφεσης ισχυρισμός της εκκαλούσας, ότι έχει παρέλθει τριετία από την έγγραφη ανάθεση των δικαιωμάτων διαχείρισης και προστασίας των έργων των ως άνω δημιουργών στην εφεσίβλητη (άρθρο 54 παρ. 3 του ν. 2121/1993) και, επομένως, η τελευταία δεν νομιμοποιείται να προβαίνει σε δικαστικές ενέργειες για την προστασία των άνω δικαιωμάτων, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθόσον η εκκαλούσα δεν ανταπέδειξε την έλλειψη νομιμοποίησης της ενάγουσας - εφεσίβλητης, προς ανατροπή του καθιερούμενου από το προαναφερόμενο άρθρο 55 παρ. 2 του ν.2121/1993 τεκμηρίου (μαχητού) της νομιμοποίησης της ενάγουσας (ως οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας πνευματικής ιδιοκτησίας), τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία όλων των έργων των πνευματικών δημιουργών, που εκπροσωπεί. Εξάλλου, η ενάγουσα, η οποία ως νομικό πρόσωπο είναι φορέας έννομων αγαθών, μπορεί, όπως έχει προαναφερθεί να ζητήσει χρηματική ικανοποίηση, λόγω ηθικής βλάβης, την οποία υπέστη, αφού με την ως άνω αδικοπρακτική συμπεριφορά της εναγομένης προσβλήθηκε η εμπορική της πίστη, η επαγγελματική της υπόληψη, το όνομα και το κύρος της στις συναλλαγές, ως εταιρία διαχείρισης της πνευματικής ιδιοκτησίας, Πρέπει, επομένως, να επιδικαστεί σ' αυτήν ως χρηματική ικανοποίηση, για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη, το ποσό των 1.000 ευρώ, το οποίο το Δικαστήριο κρίνει εύλογο και δίκαιο, σταθμίζοντας τα είδος και το μέγεθος της προσβολής, το βαθμό πταίσματος της εναγομένης και την οικονομική κατάσταση των διαδίκων.

Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που κατέληξε στην ίδια κρίση και επιδίκασε στην ενάγουσα, ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, το ανωτέρω ποσό, ορθά το νόμο εφάρμοσε και τις αποδείξεις εκτίμησε και όσα αντίθετα υποστηρίζει η εκκαλούσα με τον όγδοο λόγο της έφεσης είναι απορριπτέα ως ουσιαστικά αβάσιμα". Υπό τις παραδοχές αυτές, το Εφετείο διέλαβε στην απόφασή του σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες: (α) Σχετικά με το (αστικό τουλάχιστον) αδίκημα που η αναιρεσείουσα τέλεσε εις βάρος Ελλήνων και ξένων μουσικοσυνθετών προσβάλλοντας (με δημόσια τηλεοπτική μετάδοση) συγκεκριμένα (δειγματοληπτικώς αναφερόμενα) πνευματικά τους έργα. (β) Σχετικά με την εκχώρηση των εκ των έργων αυτών δικαιωμάτων των πνευματικών δημιουργών στην αναιρεσίβλητη

εταιρία, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και προστασίας περιουσιακών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας. (γ) Σχετικά με το ύψος της οφειλόμενης λόγω του αδικήματος - από την αναιρεσείουσα στην αναιρεσίβλητο - αποζημίωσης (και χρηματικής ικανοποίησης). Κατά συνέπεια, είναι αβάσιμοι οι πρώτος και δεύτερος λόγοι του αναιρετηρίου (εκ του άρθρου 559 αριθ. 19 Κ.πολ.Δ), με τους οποίους υποστηρίζονται τα αντίθετα. Σημειώνεται, ότι ο διαλαμβανόμενος στον πρώτο λόγο ισχυρισμός, σύμφωνα με τον οποίο το Εφετείο παρεβίασε την αρχή της αναλογικότητας, αφού επεδίκασε στην αναιρεσίβλητο τα ανωτέρω ποσά για δύο μόνο "παραβάσεις" της αναιρεσειούσης (εντός του έτους 2003), στηρίζεται σε εσφαλμένη προϋπόθεση. Τούτο δε, διότι, όπως προκύπτει από την απόφαση, το Δικαστήριο δέχθηκε ότι η εκ μέρους της αναιρεσειούσης μετάδοση μουσικών έργων χωρίς άδεια των δημιουργών τους υπήρξε συνεχής καθόλο το διάστημα των ετών 2001-2003, η αναφορά δε σε δύο μόνο ημερομηνίες είναι ενδεικτική. Περαιτέρω: (α) προβάλλεται απαραδέκτως ο όγδοος αναιρετικός λόγος (εκ του άρθρου 559 αριθ. 1 Κ.Πολ.Δ), με τον οποίο αποδίδονται ακυρότητες στις συμβάσεις που συνήψαν οι πνευματικοί δημιουργοί με την αναιρεσίβλητο. Τούτο δε, διότι τα τυχόν ελαττώματα των συμβάσεων αυτών αφορούν τις σχέσεις των συμβαλλομένων και δεν νομιμοποιείται να τα επικαλεσθεί η αναιρεσείουσα, για την νομιμοποίηση δε της αναιρεσιβλήτου στην δίκη, ισχύει το προαναφερόμενο τεκμήριο του άρθρου 65 παρ. 2 εδ. α Ν. 2121/1993, το οποίο δεν ανετράπη στην συγκεκριμένη περίπτωση, αφού - υπό τις εκτεθείσες παραδοχές του Εφετείου - η αναιρεσίβλητη εταιρεία έχει με τους πνευματικούς δημιουργούς, ενεργό σύμβαση εκχώρησης προς αυτήν των ένδικων δικαιωμάτων τους. (β) Είναι αβάσιμος ο έβδομος αναιρετικός λόγος (εκ του άρθρου 559 αριθ. 14 Κ.Πολ.Δ) με τον οποίο υποστηρίζεται ότι η αγωγή έπρεπε να απορριφθεί ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας. Τούτο δε διότι τα προαναφερόμενα περιστατικά, που κρίθηκαν αποδεδειγμένα από το ουσιαστικό δικαστήριο, διαλαμβάνονται ως πραγματικοί ισχυρισμοί στο αγωγικό δικόγραφο, αληθείς δε αποτιθέμενοι, πληρούν το πραγματικό των εφαρμοσθεισών ως άνω διατάξεων. (γ) προβάλλεται αορίστως ο έκτος λόγος, αφού, παρά την επίκληση του άρθρου 559 αριθ. 8, 10 και 13 Κ.Πολ.Δ για την θεμελίωσή του, δεν είναι σαφές ποιο νομικό σφάλμα αποδίδεται δι' αυτού στην προσβαλλόμενη απόφαση. (δ) Προβάλλεται απαραδέκτως ο πέμπτος λόγος (εκ του άρθρου 559 αριθ. 8 Κ.Πολ.Δ), αφού μ' αυτόν πλήττεται η ουσιαστική παραδοχή του Εφετείου ότι η αναιρεσείουσα μετέδωσε, δια του τηλεοπτικού σταθμού της, τα

μουσικά έργα που προαναφέρθηκαν.(ε) Είναι αβάσιμοι οι τρίτος και τέταρτος λόγοι (εκ του άρθρου 559 αριθ. 11 Κ.Πολ.Δ), σύμφωνα με τους οποίους το Εφετείο δεν έλαβε υπόψιν, για του σχηματισμό του αποδεικτικού του πορίσματος, τα μνημονευόμενα σ' αυτούς έγγραφα, μαρτυρική κατάθεση και ένορκες βεβαιώσεις. Τούδε, διότι από την διαλαμβανόμενη στην απόφαση βεβαίωση του Δικαστηρίου, ότι στήριξε την περί τα πράγματα κρίση του στα έγγραφα, τις μαρτυρικές καταθέσεις και τις ένορκες βεβαιώσεις, που είχαν προσκομίσει και επικαλεσθεί οι διάδικοι, σε συνδυασμό προς το όλο περιεχόμενο της απόφασης, δεν καταλείπεται αμφιβολία ότι το Δικαστήριο συνεξέτιμησε, με τις λοιπές αποδείξεις, και τα φερόμενα ως αγνοηθέντα στοιχεία.(στ) Είναι απορριπτέος ο ένατος αναιρετικός λόγος (εκ του άρθρου 559 αριθ. 1 Κ.Πολ.Δ), σύμφωνα με τον οποίο παρά το νόμο απέρριψε το Εφετείο ως αόριστη την ένσταση της αναιρεσιούσης περί παραγραφής μέρους των ενδίκων κατ' αυτής αξιώσεων. Τούτο δε, διότι δεν προσκομίζονται οι προτάσεις της αναιρεσιούσης στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο, από την επισκόπηση των οποίων θα ήταν δυνατόν να ελεγχθεί η βασιμότητα ή μη του σχετικού ισχυρισμού. Κατόπιν τούτων, πρέπει η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως, να απορριφθεί.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 8-10-2008 αίτηση της εταιρίας "....." για αναίρεση της 4171/2008 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών.

Επιβάλλει στην αναιρεσιούσα την δικαστική δαπάνη της αναιρεσιβλήτου την οποία ορίζει σε δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 6-7-2011.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στις 29-8-2011.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ